

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 77/249/EWG⁽¹⁾ mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może wyłączyć poświadczanie autentyczności podpisów na dokumentach, które są niezbędne dla ustanowienia lub przeniesienia praw do nieruchomości, ze swobody świadczenia usług przez adwokatów i radców prawnych oraz zastrzec wykonywanie tych czynności dla notariuszy?
2. Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu państwa rejestru (Austria), zgodnie z którym poświadczanie autentyczności podpisów na dokumentach, które są niezbędne dla ustanowienia lub przeniesienia praw do nieruchomości, jest zastrzeżone dla notariuszy, co powoduje, że oświadczenie o autentyczności podpisu dokonane przez adwokata prowadzącego działalność w Republice Czeskiej w jego państwie siedziby nie jest uznawane w państwie rejestru, mimo że zgodnie z prawem czeskim takie oświadczenie ma skutek prawny urzędowego poświadczenia,

w szczególności ponieważ

- a. kwestia uznania w państwie rejestru oświadczenia w sprawie autentyczności podpisu na wniosku o wpis do księgi wieczystej dokonanego w Republice Czeskiej przez adwokata mającego tam siedzibę dotyczy merytorycznego świadczenia usługi przez adwokata, której nie mogą świadczyć adwokaci w państwie rejestru, i odmowa uznania takiego oświadczenia nie podlega zatem zakazowi ograniczeń

lub

- b. takie zastrzeżenie jest uzasadnione w celu zagwarantowania zgodności z prawem i pewności prawnej aktów (dokumentów dotyczących czynności prawnych) i dlatego służy nadrzędnym względem interesu ogólnego, a ponadto jest konieczne, aby osiągnąć ten cel w państwie rejestru?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mająca na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, Dz.U. L 78, s. 17.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Gerichtshof
(Austria) w dniu 15 lipca 2015 r. – BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische
Postsparkasse AG przeciwko Verein für Konsumenteninformation.**

(Sprawa C-375/15)

(2015/C 354/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberste Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu odwoławczym: BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG

Strona pozwana w postępowaniu odwoławczym: Verein für Konsumenteninformation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE⁽¹⁾ dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r.] w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o usługach płatniczych) w związku z art. 36 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w taki sposób, że (mająca postać elektroniczną) informacja, przekazywana w ramach [świadczenia usługi] bankowości elektronicznej (e-banking) z banku do skrzynki mailowej klienta, w efekcie czego klient ten może uzyskać dostęp do tej informacji klikając na nią już po zalogowaniu na stronie internetowej oferującej usługę bankowości elektronicznej (e-banking), jest dostarczana temu klientowi na trwałym nośniku?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 41 ust. 1 dyrektywy o usługach płatniczych w związku z art. 36 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w taki sposób, że w takim przypadku:

- a) wprowadzie informacja z banku została przekazana do dyspozycji klienta na trwałym nośniku, niemniej jednak nie została mu dostarczona, a tylko – udostępniona, czy
- b) mamy tu jedynie do czynienia z udostępnieniem informacji bez wykorzystania trwałego nośnika?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz. U. L 319, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de
Balears (Hiszpania) w dniu 16 lipca 2015 r. – Francisca Garzón Ramos i José Javier Ramos Martín/
Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A. i Intercotrans S.L.**

(Sprawa C-380/15)

(2015/C 354/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Les Illes Balears

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Francisca Garzón Ramos i José Javier Ramos Martín

Strona pozwana: Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A. i Intercotrans S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 698 ust. 1 Ley de Enjuiciamiento Civil uniemożliwiający w jakimkolwiek przypadku sądowi prowadzącemu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie nieważności tytułu egzekucyjnego, dokonanie tymczasowego zawieszenia postępowania w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką opartego na tymże tytule uważanym za nieważny, jest zgodny z zasadą skutecznej ochrony sądowej ustanowioną w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi, iż przepis prawa hiszpańskiego jest niezgodny z postanowieniem Karty i w konsekwencji takiego rozstrzygnięcia: czy w niniejszej sprawie można zastosować orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej a konkretnie wyrok z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie C-169/14 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2014:2099.